

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	12 -03- 2009	Sig. znak: 0514
V vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 0900-248/2006/18 7U 1151/2007-15		

S O D B A

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Agate Zavašnik, ob sodelovanju višje sodnice svétnice Alenke Belič in višjega sodnika mag. Damjana Gantarja kot članov senata ter pravosodne svétnice Mojce Jerman kot zapisnikarice, v upravnem sporu tožeče stranke Kapitalska družba pokojninskega in invalidskega zavarovanja d.d., Dunajska 119, Ljubljana, ki jo zastopa predsednik uprave Tomaž Toplak, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke proti odločbi tožene stranke št. 0900-248/2006/18 z dne 21. 5. 2007, na nejavni seji dne 25. 2. 2009

o d l o č i l o :

Tožba se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugodila pritožbi prosilca Združenje malih delničarjev Mladinske knjige Založbe d.d. in odločila, da je tožnik dolžan prosilcu omogočiti vpogled in fotokopiranje dokumentov, ki jih navaja v izreku svoje odločbe. Prosilec je od tožnika zahteval vpogled v določene dokumente, vendar je tožnik odgovoril, da meni, da tožnik ni zavezanec po določilu Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 51/06 in nadaljnji, v nadaljevanju ZDIJZ). Tožena stranka nadalje navaja, da je pozvala družbo Zvon dva holding, finančna družba d.d. ter družbo Hit, hoteli, igralnice, turizem d.d. Nova Gorica, da se kot stranski udeleženec vključita v postopek. Tožena stranka je najprej ugotavljala ali je tožnik zavezanec za dostop do informacij javnega značaja. Pri tem pojasnjuje, da je informativni katalog organov zavezancev na podlagi 3. odstavka 1. člena ZDIJZ zgolj informativne narave. Tožnik pa je kot pravna oseba javnega prava ustanovljen z zakonom in ugotavlja, da je pravna oseba javnega prava in zato zavezanec za dostop do informacij javnega značaja. Tožena stranka se je pri tem oprla zlasti na to, da je bil z zakonom določen prenos državnega premoženja na tožnika in opira se tudi na druge pravne predpise. Sklicuje se na Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 106/99 in nadaljnji, v nadaljevanju ZPIZ-1) in opozarja na 244., 245. in 246. člen ZPIZ-1. Navaja, da določila ZPIZ-1 ne opredeljujejo tožnika kot osebe javnega ali zasebnega prava in zato predstavlja kriterije, ki so v pravni teoriji odločilni za posamezno vrsto pravne osebe. Pravne osebe zasebnega prava so ustanovljene z zasebnim pravnim aktom, to je pogodba, lahko tudi statut, medtem ko je za pravne osebe javnega prava glavni element opredelitve ustanovitveni akt, zakon ali

drug oblastni akt. Pri tem so za presojo pomembni še drugi pomožni kriteriji, to je izvajanje javnih pooblastil in javnih nalog, obveznega obstoja, vpliva države na upravljanje in podobno. Ustanovitev pravne osebe javnega prava temelji na posebnem oblastnem aktu ob upoštevanju tako imenovanega modelnega zakona ter obstoječih pravnih oblik. Tožena stranka s tem zavrača navedbe tožnika, da je zgolj zaradi svoje pravne organizacijske oblike delniška družba pravna oseba zasebnega prava. Tožnik je bil ustanovljen z določili ZPIZ-1 in je imel v času ustanovitve leta 1996 v firmi navedeno besedilo „sklad“, to pa je bilo kasneje spremenjeno na podlagi 3. odstavka 60. člena Zakona o javnih skladih (Uradni list RS, št. 22/00, v nadaljevanju ZJS). Tožnik ni organiziran kot javni sklad, javni sklad je namreč samo ena od možnih statusnih oblik, v katero se pravna oseba javnega prava lahko organizira. Poudarja tudi, da je ustanovitveni akt tožnika zakon. Obstaja pa tudi kriterij obveznega pogoja in vpliv države na upravljanje. Tožnik je ustanovljen z javno pravnim aktom, z zakonom, z namenom izvrševanja z zakonom določene dejavnosti in obstoj tožnika je obvezen, upošteva določila ZPIZ-1. Tožnik je oseba javnega prava, ker je ustanovljen po volji države in zakon določa njegove pristojnosti, organizacijo in območje delovanja. To potrjuje tudi poseben položaj treh organov upravljanja, skupščino in nadzorni svet namreč imenuje Vlada Republike Slovenije, predsednika in člane uprave pa skupščina, torej Vlada Republike Slovenije posredno. Država je tako edini ustanovitelj tožnika kot delniške družbe in je tožnik zato pravna oseba javnega prava. Tožnik je v postopku lastninjenja družbenih podjetij v obdobju tranzicije odigral pomembno vlogo, ker je del nenominiranega družbenega kapitala s prenosom na tožnika dobil znanega lastnika. Tožena stranka opozarja na Zakon o lastninskem preoblikovanju podjetij (Uradni list RS, št. 55/92 in nadaljnji, v nadaljevanju ZLPP), na podlagi katerega je bilo na tožnika neodplačno preneseno veliko premoženje, konkretno lastniški deleži več kot 1000 podjetij v Republiki Sloveniji. Tožniku je bilo torej zaupano veliko premoženje, ki nedvomno ne izhaja iz zasebno pravne sfere. Tožnik pa je kot pravna oseba javnega prava podvržena tudi nadzoru Računskega sodišča Republike Slovenije (Zakon o računskem sodišču, Uradni list RS, št. 11/01, v nadaljevanju ZRacS-1). Na podlagi vsega navedenega tožena stranka zaključuje, da sta podana 2. in 3. pogoj za obstoj informacije javnega značaja. Prav tako pa informacija izvira iz delovnega področja organa, tožnik z njimi razpolaga in tako so izpolnjeni vsi pogoji iz 4. člena ZDIJZ. Prav tako pa pojasnjuje zakaj je ugotovila, da izjema glede poslovne skrivnosti ni podana.

Tožnik v tožbi navaja, da se z odločitvijo tožene stranke ne strinja, ker dejansko stanje ni bilo pravilno in popolno ugotovljeno in na podlagi ugotovljenih dejstev je bil napravljen napačen sklep o dejanskem stanju in materialno pravo ni bilo pravilno uporabljeno, ker se ne strinja s stališčem tožene stranke, da tožnik sodi v okvir oseb javnega prava. Tožnik se strinja, da je bil ustanovljen kot delniška družba z javno pravnim aktom, to je z ZPIZ-1, ki pa ne določa, da se tožnik ustanavlja z namenom zadovoljevanja potreb v javnem interesu. V kolikor bi zakonodajalec želel ta cilj zasledovati, bi moral to izrecno opredeliti v zakonu. Ustanovitelj ni nameraval ustanoviti javnega sklada in to jasno izhaja iz 60. člena ZJS in je mnenja, da ustanovitelj ne more izbirati pravne oblike po svoji prosti izbiri, kadar gre za ustanavljanje pravne osebe zaradi uresničevanja javnega interesa, ampak samo med oblikami, ki jih za to predvideva zakon. Tožnik je bil od vsega začetka ustanovljen kot delniška družba in ne kot sklad, sprememba na podlagi ZJS je predstavljala zgolj popravek firme. Tožena stranka označuje tožnika kot sklad, vendar v tej obliki ni nikoli obstajala. Prav tako se ne strinja z zaključkom tožene stranke, da oznaka, da gre za delniško družbo po določilih Zakona o gospodarskih družbah (Uradni list RS, št. 30/93 in nadaljnji, v nadaljevanju ZGD) ne zadostuje za zaključek, da gre za pravno osebo zasebnega prava. Sklicuje se na 234. člen ZPIZ-1, da ni bila volja zakonodajalca in ustanovitelja, da ustanovi tožnika z namenom zadovoljevanja potreb v javnem interesu, ampak z namenom izvajanja pridobitne dejavnosti, ki se izvaja na prostem trgu pod pogoji konkurence. Izvajanje dejavnosti v obliki osebe javnega prava bi bilo povsem nekonkurenčno in rigidno in tožnik ne bi mogel uspešno opravljati svoje dejavnosti. Za tožnika se zato uporabljajo predpisi, ki zavezujejo zasebne subjekte. Tožnik ne izvaja nikakršne javne službe, temveč izvaja specifičen namen, kar pa je mogoče le, da je oblikovan kot gospodarska družba, katero zavezujejo isti predpisi kot subjekte, s katerimi posluje na trgu. Poudarja, da na

podlagi pravne teorije subjekte, ki so bili ustanovljeni z javno pravnim aktom, še ni nujno šteti za osebe javnega prava. Navaja tudi, da je ustanovitev z oblastvenim aktom bistveni element za osebno javnega prava, vendar to ne pomeni, da je tako lahko ustanovljena le oseba javnega prava in tudi ne oseba zasebnega prava. Država naj bi se izogibala posegom z oblastvenimi akti v zasebno pravna razmerja. Tožnik meni, da dejstvo, da je država edini delničar tožnika, ne vpliva na njegov status. V času tožnikove ustanovitve ZGD še ni urejal enoosebne delniške družbe, zato je bil tožnik ustanovljen z zakonom. Tožnik ocenjuje, da izjeme, ki jih vsebuje ZPIZ-1 po vsebini ne predstavljajo takšnih odstopanj, ki bi bistveno vplivale na razmerje in pristojnosti organov tožnika in bi posledično spreminjale naravo pravne osebe do take mere, da bi postalo nezdržljivo z naravo delniške družbe. Glede drugih opredelilnih elementov osebe javnega prava, pa tožnik navaja, da je pri tem potrebno upoštevati izvrševanje javne funkcije oziroma izvajanje javnih pooblastil. Tožnik ne izvaja nobenih javnih funkcij v smislu zadovoljevanja javnih interesov, niti nima nikakršnih javnih pooblastil in pooblastil za izvajanje upravnih nalog oziroma upravnih funkcij. Tožnikovo delovanje oziroma poslovanje je usmerjeno izključno na področje dejavnosti, ki se opravlja na trgu z namenom pridobivanja dobička. Tožnik tudi ni neposredni ali posredni uporabnik proračunskih sredstev. Pri urejanju notranjih razmerij in zunanjih razmerij pa tožnik uporablja izključno zasebno pravo, vsa statusna vprašanja tožnika so urejena z zasebnim pravom, to je s pravom gospodarskih družb na podlagi 3. odstavka 234. člena ZPIZ-1. Tožnik tako ne izvaja nobenih javnih funkcij in nima nobenih javnih pooblastil in nima pooblastil za izvajanje upravnih nalog, ravna se po predpisih zasebnega prava, zato sodi med pravne osebe zasebnega prava. Tožnik se tudi ne strinja s stališčem tožene stranke, da je oseba javnega prava zato, ker jo revidira računsko sodišče, vendar to sodišče opravi revidiranje zato, ker je pravna oseba zasebnega prava v večinski lasti Republike Slovenije. Tožnik še navaja, da je lastnik premoženja, ki je vložen v družbo, delniška družba sama in ne več delničar oziroma ustanovitelj in se pri tem sklicuje na 168. člen ZGD-1. V primeru tožnika stvarni vložek, to je deleži in delnice gospodarske družbe, ne predstavljajo premoženja Republike Slovenije kot edine ustanoviteljice in delničarke, temveč predstavljajo premoženje tožnika. V zvezi s stališči tožene stranke glede ZLPP pa navaja, da je bilo bistvo lastninskega preoblikovanja v tem, da je prišlo do preoblikovanja družbenega premoženja v premoženje znanih lastnikov in tožnik je le eden izmed njih. V primeru lastninjenja je šlo za originalno pridobitev premoženja brez razpolagalnih dejanj predhodnega lastnika, ker je bilo prej družbeno premoženje, zato se tudi ne strinja, da je bil tožnik ustanovljen s prenosom državnega premoženja. Tožnik je bil ustanovljen s preoblikovanim družbenim premoženjem, kar pa ni mogoče enačiti z državnim premoženjem. Tožnik je bil ustanovljen z neposrednim prenosom družbenega premoženja v njegov osnovni kapital v postopku lastninjenja oziroma preoblikovanja družbenega premoženja v zasebno premoženje v skladu z določili ZLLP. Tožnik tudi ugovarja, da ne gre za informacijo javnega značaja v zvezi z 4. členom ZDIJZ, ker je potrebno upoštevati pravico Zvon dva holding, finančna družba d.d. in Hit d.d. do varovanja poslovne skrivnosti. Tožnik tudi ne sme brez izrecnega soglasja preostalih pogodbenih strank odločiti ali bo vsebino pogodbe razkril ali ne. Tožnik predlaga, da se tožbi ugotovi in odločba tožene stranke odpravi oziroma v celoti razveljavi. Podrejeno pa predlaga, da se odločba odpravi oziroma razveljavi ter zadeva vrne toženi stranki v ponovno odločanje. Prav tako uveljavlja povrnitev stroškov postopka. V tožbi predlaga dokaze in prilaga tudi listine.

V odgovoru na tožbo tožena stranka navaja, da predlaga, da se tožba zavrže, ker tožnik kot zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja ne more biti stranka v upravnem sporu in se pri tem sklicuje na 17. člen Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1). V kolikor sodišče ne bo sledilo temu predlogu, pa predlaga, da se tožba kot neutemeljena zavrne. Pri tem poudarja, da so pravne osebe zasebnega prava ustanovljene z zasebnopravnim aktom, za pravne osebe javnega prava pa je glavni element opredelitve ustanovitveni akt, ki je zakon ali drug oblastni akt. Nadalje navaja, da samo izvajanje javnih pooblastil ne more biti odločilen kriterij za umestitev določene pravne osebe med pravne osebe javnega prava. Poudarja določilo 243. člena ZPIZ-1, da je tožnik ustanovljen za opravljanje dejavnosti po citiranem zakonu. Tožnikova obveznost izvajanja dodatnega pokojninskega zavarovanja temelji na zakonu in ni

odvisna od tožnikove svobodne podjetniške pobude. Zavrača stališča tožnika in opozarja tudi na 4. odstavek 1. člena ZGD-1 in opozarja pri tem na Zakon o gospodarskih družbah s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2002, stran 97, da se vsaka družba šteje za gospodarsko družbo, ki je ustanovljena kot ena od pravno organizacijskih oblik po ZGD. Poudarja razumevanje specifične družbene ureditve v Republiki Sloveniji pred osamosvojitvijo leta 1991 in poudarja, da je ustanovitev tožnika razvidna posredno iz določil ZLPP, opozarja na 3. in 17. ter 22. člen tega zakona.

Stranka z interesom Združenje malih delničarjev Mladinske knjige založbe d.d. ni vložila odgovora na tožbo.

Tožba ni utemeljena.

Tožnik ugovarja, da ni oseba javnega prava in zato ni zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja kot to določa 1. odstavek 1. člena ZDIJZ. Po presoji sodišča pa je stališče tožene stranke in posledično njena odločitev pravilna, natančno in argumentirano je obrazložila svoje stališče glede ustanovitve premoženja in kontrole tega premoženja tožnika in je zato njena obrazložitev skladna z določilom 214. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji, v nadaljevanju ZUP). Sodišče zato lahko sledi odločitvi tožene stranke, ker sledi njeni utemeljitvi (2. odstavek 71. člena ZUS-1).

Sodišče se pridružuje stališču tožene stranke, da je tožnika potrebno šteti kot osebo javnega prava in posledično kot zavezanca za posredovanje informacij javnega značaja po 1. odstavku 1. člena ZDIJZ. Tožena stranka je pravilno izpostavila, da je tožnik ustanovljen z zakonom, to je na podlagi ZPIZ-1, vendar zakon ne določa izrecno, da je tožnik oseba javnega prava. Pri tem se je tožena stranka oprla na pravno teorijo in upoštevala posamezne elemente, ki opredeljujejo tožnika kot osebo javnega prava. Tožena stranka izpostavlja, da je akt ustanovitve tožnika potrebno šteti kot bistveni element, po katerem se tožnika šteje za osebo javnega prava. Tožnik je bil ustanovljen z določili ZPIZ-1, to je z javnopravnim aktom, z zakonom. Tožnik je bil ustanovljen z zakonom, ZPIZ-1, ki obravnava kapitalski sklad v določilih 243. do 248. člena ZPIZ-1. Na podlagi 4. odstavka 243. člena ZPIZ-1 je edini ustanovitelj tožnika Republika Slovenija, tudi organe tožnika, to je skupščino in nadzorni svet imenuje Vlada Republike Slovenije (4. odstavek 246. člena ZPIZ-1). Predsednika in člane uprave tožnika imenuje skupščina kapitalskega sklada (3. odstavek 247. člena ZPIZ-1), kar pomeni, da jih posredno imenuje Vlada Republike Slovenije. Na podlagi 244. člena ZPIZ-1 pa je določena tudi dejavnost tožnika. Tožena stranka pravilno izpostavlja, da je ustanovitev tožnika z javnopravnim aktom bistveni element, ki tožnika opredeljuje kot osebo javnega prava, ker je z določili ZPIZ-1 urejena tožnikova ustanovitev in status, opredeljena je tožnikova dejavnost, zakon opredeljuje tudi sredstva tožnika, določa uporabo javnega ter tudi zasebnega prava (3. odstavek 243. člena ZPIZ-1). Sodišče pri tem zavrača stališče tožnika, da se v praksi pojavljajo primeri, da so ustanovljene osebe zasebnega prava z javnopravnimi akti. Upošteva pravno teorijo in sodno prakso je potrebno šteti ustanovitev z javnopravnim aktom kot tisti bistveni in najpomembnejši element, ki posamezno osebo opredeljuje kot osebo javnega prava.

Pri svoji odločitvi pa tožena stranka ni upoštevala samo, da je bil tožnik ustanovljen z zakonom, torej z javnopravnim aktom, ampak je upoštevala tudi njegovo dejavnost in sredstva, ki jih ZPIZ-1 za to namenja. Tožena stranka pravilno poudarja, da je dejavnost tožnika opredeljena z zakonom, kar pomeni, da dejavnost tožnika pomeni zasledovanje javnih ciljev in izvrševanje javnih funkcij. Tožena stranka to pravilno poudarja, ko opozarja na določilo 244. člena ZPIZ-1. Pri tem je potrebno tudi poudariti, da je potrebno upoštevati namen ustanovitve, to je za opravljanje dejavnosti po določilih ZPIZ-1 (1. odstavek 243. člena), namen ZPIZ-1 pa je določen v 2. členu, ki določa, da se s tem zakonom ureja sistem obveznega pokojninskega in invalidskega zavarovanja, prav tako tudi dodatno pokojninsko in invalidsko zavarovanje oseb, ki so vključene v obvezno zavarovanje.

Sodišče se strinja s stališčem tožene stranke, da je upoštevala tudi to dejstvo po 22. členu ZLPP, ki je določil prenos navadnih delnic na sklade, in sicer je določil, da podjetje izda za družbeni kapital navadne delnice in z njimi prenese 10 % družbenega kapitala na tožnika (1. alineja 1. odstavek 22. člena ZLPP). Tožena stranka se je pri tem pravilno opredelila, da tožnikovo delovanje predstavlja javno naravo njegovega delovanja. Sodišče se ne strinja s stališčem tožnika, da je tožnik oseba zasebnega prava, ker zakon določa, da se za tožnika uporabljajo določila ZGD, kar pa pomeni uporabo zasebnega prava. Zgolj določilo, da se za tožnika uporabljajo določbe ZGD (3. odstavek 343. člena ZPIZ-1), če s tem zakonom ali drugim ni določeno drugače, ne more zmanjšati oziroma negirati ostalih elementov, ki jih je tožena stranka pravilno izpostavila in na podlagi katerih je pravilno zaključila, da je potrebno šteti tožnika med osebe javnega prava.

Sodišče lahko sledi tudi stališču tožene stranke glede določil ZJS in vpliv teh določil na opredeljevanje tožnika kot osebe javnega prava. Tožnik je bil z določilom 243. člena ZPIZ-1 ustanovljen kot kapitalski sklad pokojninskega in invalidskega zavarovanja, na podlagi 1. alineje 3. odstavka 60. člena ZJS pa se je spremenilo njegovo ime v Kapitalsko družbo pokojninskega in invalidskega zavarovanja d.d. Sodišče ne more slediti razlogovanju tožnika, da to pomeni, da je tožnik pravna oseba zasebnega prava. ZJS je določil, da se poimenovanje javni sklad uporablja le za pravne osebe, ki delujejo kot javni skladi po tem zakonu (1. odstavek 60. člena ZJS), za druge pa je določil spremembo imena, tudi za tožnika. Pri tem pa to preimenovanje ne pomeni tudi preoblikovanje v osebo zasebnega prava, kar predstavlja tožnik v tožbi. Tožena stranka tudi opozarja, da je tožnik zavezanec za revidiranje po ZRacS-1. Tudi to dejstvo je potrebno upoštevati kot enega izmed bistvenih elementov, ki tožnika opredeljujejo kot osebo javnega prava, skupaj z ostalimi elementi, kot jih je pravilno izpostavila tožena stranka. Tožnik se sicer sklicuje, da je tudi oseba zasebnega prava lahko zavezanec za revidiranje. Vendar takšnega stališča sodišče ne sprejema, ker je tožena stranka pravilno pri svojem zaključku, da je tožnik oseba javnega prava, upoštevala akt ustanovitve, naravo funkcije, ki jo tožnik opravlja in sredstva, s katerimi razpolaga in tudi dejstvo, da je tožnik uporabnik javnih sredstev in zavezanec za revidiranje (5. odstavek 20. člena ZRacS-1), kar vse po uporabljeni pravni teoriji nedvomno označuje osebo javnega in ne zasebnega prava. Pri svoji odločitvi je sodišče sledilo sprejeti sodni praksi v zadevi opr. št. U 165/2006 z dne 16. 7. 2008.

Tožnik v tožbi opozarja tudi na pravico drugih zasebnih subjektov, to je Zvon dva holding, finančna družba d.d. in Hit d.d., do varovanja njune poslovne skrivnosti. Tožena stranka se je v izpodbijani odločbi opredelila kaj pomeni predmet poslovne skrivnosti in nato zaključuje, da listin oziroma dokumentov, katerih vpogled se zahteva, ni mogoče šteti za poslovno skrivnost po 1. odstavku 39. člena ZGD-1. Tožnik sicer opozarja, da je potrebno upoštevati tudi pravico drugih zasebnih subjektov, vendar je tožena stranka izrecno navedla, da je pozvala tako Zvon dva holding, finančna družba d.d. kot tudi družbo Hit, hoteli, igralnice, turizem d.d. Nova Gorica, da se izjasnita ali gre v danem primeru za podatke, ki predstavljajo poslovno skrivnost. Iz upravnega spisa izhaja, da se prvi ni odzval na poziv tožene stranke, drugi pa se je odzval, vendar pri tem tožena stranka navaja, da v svoji izjavi Hit, hoteli, igralnice, turizem d.d. Nova Gorica ne navaja, kako bi mu konkretno nastala občutna škoda s tem, če bi se zahtevane informacije razkrile. Iz upravnega postopka izhaja, da je tožena stranka pritegnila v postopek tako Zvon dva holding, finančna družba, d.d. kot tudi Hit, hoteli, igralnice, turizem d.d. Nova Gorica. S tem jima je bila dana možnost varovati njune pravice v tem postopku. Tožena stranka se je opredelila do vprašanja ali dokumenti, ki jih mora tožnik predložiti, predstavljajo poslovno skrivnost, opravila je presojo škodnega testa poslovne skrivnosti in se opredelila do posameznih elementov, ki imajo vpliv na varovanje poslovne skrivnosti. Sodišče se v izogib ponavljanju pri tem sklicuje na stališče tožene stranke in teh stališč ne more omajati oziroma zavreči tožnik s svojimi navedbami v tožbi. Prav tako tožnik ne more uspeti z navedbami v tožbi v zvezi s statusom države kot edinega delničarja tožnika. Sodišče namreč lahko v celoti sledi stališču tožene stranke glede pomena določil ZJF in pri tem tudi poudarja, da je Republika Slovenija ustanoviteljica in edini delničar, zato takšna kapitalska naložba države lahko predstavlja le javno

sfero.

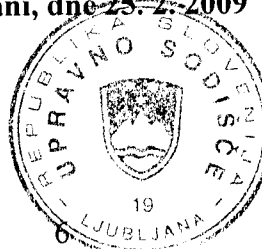
Sodišče pa ni sledilo ugovoru tožene stranke, da tožnik ne more biti stranka v upravnem sporu na podlagi 4. odstavka 17. člena ZUS-1. Pri tem se sodišče sklicuje na sodno prakso (npr. opr. št. U 1160/2007 in U 2574/2007 tukajšnjega sodišča), kjer je sodišče zavzelo stališče, da se 4. odstavek 17. člena ZUS-1 nanaša le na primere, ko organ prve stopnje znotraj hierarhičnega sistema rednega upravnega postopka nasprotuje odločbi instančnega organa. V konkretnem primeru pa gre za postopek odločanja o dostopu do informacij javnega značaja, ko je tožnik kot organ oziroma zavezanec dolžan posredovati podatke na podlagi odločbe tožene stranke. V kolikor bi sodišče sledilo stališču tožene stranke, tožnik kot organ, ki je dolžan posredovati podatke, ne bi imel ustreznega sodnega varstva. To pa bi bilo v nasprotju s temeljnimi načeli Ustave RS, predvsem v nasprotju z 22. členom (enako varstvo pravic), 23. členom (pravica do sodnega varstva) in 157. členom (upravni spor). Na podlagi 22. člena Ustave RS je vsakomur zagotovljeno enako varstvo njegovih pravic v postopku pred sodiščem. V kolikor zavezanec ne bi imel aktivne legitimacije v upravnem sporu, bi bil proti prosilcu v neenakem položaju, ne bi mogel uveljavljati z ustavo priznane pravice. Tudi na podlagi 23. člena Ustave RS ima vsakdo pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče. V kolikor tožnik kot prvostopni organ in zavezanec ne bi imel aktivne legitimacije, ne bi mogel uveljaviti te ustavne pravice. Tudi po 157. členu Ustave RS odloča o upravnem sporu pristojno sodišče o zakonitosti dokončnih posamičnih aktov, s katerimi državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil odločajo o pravicah ali obveznostih in pravnih koristih posameznikov in organizacij. Na podlagi 1. odstavka 2. člena Zakona o informacijskem pooblaščenca (Uradni list RS, št. 113/05 in nadaljnji, v nadaljevanju ZInfP) je informacijski pooblaščenec samostojen in neodvisen državni organ, ob upoštevanju 157. člena Ustave pa ni mogoče odreči pravice, da organ oziroma zavezanec nastopa kot tožnik oziroma da ima aktivno legitimacijo za sprožitev upravnega spora. Pri tem 3. odstavek 10. člena ZInfP potrjuje takšno stališče. Citirano določilo namreč določa, da če organ zoper odločbo informacijskega pooblaščenca ni sprožil upravnega spora, je dolžan prosilcu skladno z odločbo informacijskega pooblaščenca poslati zahtevani dokument, zadevo, dosje, register, evidenco ali dokumentnega gradivo. Določila ZUS-1 tega določila ni razveljavil, po presoji sodišča pa so določila ZInfP glede na določila ZUS-1 lex specialis, ker urejajo samo določeno vrsto upravnega spora, medtem ko določila ZUS-1 nasplošno urejajo pravne spore in iz določil ZUS-1 ne izhaja, da bi zakon razveljavil določila ZInfP. Takšno stališče je sprejeto tudi v komentarju k Zakonu o upravnem sporu (GV Založba Ljubljana 2008, stran 110).

Sodišče je tožbo zavrnilo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 na seji senata. Tožnik v tožbi predlaga, da se izvedejo dokazi in s tem smiselno predlaga, da se opravi glavna obravnava, vendar sodišče ugotavlja, da dejansko stanje med strankama ni sporno, za tožnika je sporno le stališče tožene stranke ali je tožnik zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja kot oseba javnega prava. Gre torej za pravno vprašanje, dejansko stanje med strankama ni sporno, zato je sodišče odločilo na seji na podlagi 1. odstavka 59. člena ZUS-1. Zavrnitev tožbe obsega tudi zahtevek tožnika za povrnitev stroškov postopka. Če sodišče tožbo zavrne ali zavrže ali se postopek ustavi, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka (4. odstavek 25. člena ZUS-1).

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo ni pritožbe (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 25. 2. 2009

Predsednica senata
Agata Zavašnik, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: